

det foreliggende Lovforslag. Men i øvrigt maa jeg hævde, at af de faa Oplysninger, der foreligger, fremgaar det ikke fuldstændigt klart, i hvor høj en Grad det er fornødent at stille øgede Beløb til Disposition. Jeg er vis paa, at ingen i dette høje Ting har almindelig Udsigt over, hvad der i Kommunerne hidtil er brugt af de 15 Kr. pr. Indbygger, der har været bevilget, og i hvor høj Grad man har sikret sig Varemængder af forskellig Art for den kommende Vinter; om Forbruget i de 3 Maaneder, der er tilbage i Henhold til § 1, vil vise en væsentlig aftagende Karakter, er der heller ingen, der har nogen Oplysning om. Det vilde have været saare ønskeligt, om saadanne Oplysninger havde foreligget. Kun for Brændselets Vedkommende er dette jo Tilfældet, idet Oplysninger herom er fremkommet under Udvalgsbehandlingen i Folketinget.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer skal jeg udtale mig ganske kort. I § 2 foreslaas det, at der skal ydes Statstilskud til Foranstaltninger til Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler, og at saadanne Foranstaltninger skal kunne foretages baade i Henhold til § 1 og til § 2 i Dyrtidsloven af 1916. Jeg har forstaaet den højtærede Ministers Udtalelser i det andet høje Ting om dette Spørgsmaal saaledes, at han i denne Sammenhæng væsentlig tænker paa Belysningsmidler, som skal erstatte dem, der i de senere Aar har vundet Udbredelse her i Landet. Jeg tænker her i første Række paa Petroleum og Tællelys, men ogsaa paa Tran og Karbid. Jeg tror, at naar Talen er om Belysningsmidler, gælder det i første Række om at hjælpe dem, der lever i de smaa Hjem, og som er henviste til disse Belysningsmidler. Det vilde neppe finde Billigelse rundt omkring, hvis Staten gik til at yde $\frac{2}{3}$ Refusion til Elektricitets- og Gasforbruget i de velstillede Hjem. Jeg har oven i Købet det Indtryk, at man netop paa dette Omraade, Gassen og Elektriciteten, rundt omkring i Byerne er i Stand til at yde al fornøden Hjælp til de mindre bemidlede, uden at nogen, om jeg maa bruge det Udtryk, behøver saa meget som at gaa sin Fod lang for at faa denne Hjælp, og uden at den kan faa blot mindste Skygge af Antydning af Almisser. Man behøver jo kun at vedtage et forskelligt Prisniveau for Kommunernes Leverance af disse Varer, efter som vedkommendes Indtægt er over eller under en vis Grænse. Kommunen behøver jo kun at udskrive

sine Regninger efter forskellige Skalaer for at faa Lejlighed til at yde Hjælp i saa vid Udstrækning, som den finder det nødvendigt, til alle dem, der maatte være under denne Grænse. Vanskeligheden ved disse Foranstaltninger ligger vistnok meget snarere i at skaffe sig et Grundlag for Afregningen mellem Stat og Kommune, og overfor denne Vanskelighed har jo den højtærede Indenrigsminister i fremtrædende Grad reageret, da han, hvis jeg ikke husker fejl, i 1915 ligefrem foreslog, at saadanne Leverancer fra Kommunernes Værker — Gas, Elektricitet og Koks — skulde være unddragne Tilskud i Henhold til Dyrtidslovens § 1.

Ved § 3, saaledes som den nu foreligger, er Kommunernes Selvbestemmelsesret med Hensyn til Anvendelsen af det Beløb, som stilles til Raadighed ud over de 15 Kr., blevet bevaret. Det var ikke Tilfældet i den højtærede Ministers Forslag. De 9 Kr., som den højtærede Minister vilde stille til Raadighed ud over de 15, skulde ikke blot fortrinsvis anvendes til Anskaffelse af en bestemt Vare, men de skulde ogsaa anvendes efter § 2. Jeg anser derfor den Form, som § 3 nu har faaet, for en Forbedring i Sammenligning med den, som Ministeren foreslog. Ministeren foreslog som sagt et Tillæg til de 15 Kr. pr. Indbygger af 9 Kr., altsaa i alt 24 Kr., og denne Sum har jo ogsaa det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, kunnet tiltræde i det høje Folketing. Paa hvilket Grundlag det er, man nu har villet, om jeg saa maa sige, bessermachen, ikke en Gang har kunnet nøjes med det, som Ministeren foreslog, men har villet hæve Tilskuddet yderligere med 3 Kr. til 27 Kr. med Udsigt til derigennem at paabyrde Statskassen en øget Udgift af 8—9 Mill. Kr., hvis Beløbet benyttes fuldt ud, savner jeg Oplysning om, og ved at gennemse Forhandlingerne i det andet Ting synes saadanne Oplysninger heller ikke at være fremkommet. Jeg tænkte mig straks, at Grunden til, at disse 3 Kr. var satte ind, vel sagtens var den, at man derigennem vilde skaffe det, man ansaa for fornødent til Børnebespisningen, saaledes som denne nu kunde praktiseres i Henhold til Lovforslagets § 4. Men jeg har ved at gennemlæse Forhandlingerne til min Forundring bragt i Erfaring, at det paa ingen Maade er Begrundelsen. Nej, selv om man gaar op til de 27 Kr. — altsaa for de 3 Maaneder, der er tilbage, anvender 12 Kr. ud over de 15 Kr., som det efter den hidtidige Lov er tilladt at benytte —, skulde man endda